55To 81/2014-201

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci jednal dne 12. května 2014 ve veřejném zasedání v senátě, složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Hudečka a soudců JUDr. Jaroslava Malátka a JUDr. Antona Bucheně, o odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 20.02.2014, č. j. 3T 15/2014–164, podal obžalovaný **Tomáš V.,** a rozhodl

t a k t o :

Z podnětu odvolání obžalovaného Tomáše V. se podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu se obžalovaný

Tomáš V.

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx

n o v ě podle § 226 písm. c) tr. řádu z p r o š ť u j e

obžaloby Okresního státního zastupitelství v Šumperku ze dne 16.01.2014, č. j. 1ZT 158/2013–23, pro skutek tam uvedený, že

dne 12. srpna 2011 zakoupil v dražbě přes internet od spol. AUTOLLCAR s.r.o., se sídlem Plzeňská 371, Králův Dvůr, za částku 18.000,-Kč totálně havarované osobní motorové vozidlo BMW 118 D, r.v. 2006, VIN:WBAUG31030PU69486, převzal při koupi originál technického průkazu a klíče od vozidla, z tohoto vozidla následně vyjmul část s identifikačním číslem vozidla VIN a vložil jej do vozidla BMW 118 D, VIN:WBAUG31070PU04124, v hodnotě nejméně 200.000,-Kč, odcizeného dne 28. 8. 2011 v Rakousku původnímu majiteli Hannesi S., a s takto upraveným vozidlem realizoval dne 7. září 2011 evidenční kontrolu ve spol. ABA Šumperk a následně dne 8. září 2011 přihlásil a zaevidoval vozidlo na Městském úřadu v Šumperku na svoji tchýni Danu T., nar. xxx,

v němž byl spatřován přečin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, neboť **n e b y l o p r o k á z á n o** , že tento skutek spáchal obžalovaný.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Šumperku rozhodl napadeným rozsudkem tak, že obžalovaného Tomáše V. uznal vinným ze spáchání skutku tam uvedeného ve výroku o vině, který po právní stránce posoudil jako přečin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (dále jen TZ). Za to byl obžalovaný Tomáš V. odsouzen podle § 216 odst. 2 TZ k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl obžalovanému podle § 81 odst. 1 TZ, § 82 odst. 1 TZ podmíněně odložen a zkušební doba stanovena v trvání 2 roků. Podle § 67 odst. 1 TZ, § 68 odst. 1, 2, 3, 4, 5 TZ byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu

100 celých denních sazeb ve výši 200 Kč (20.000 Kč). Podle § 69 odst. 1 TZ byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

V zákonné lhůtě podal proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku obžalovaný Tomáš V. odvolání, které směřoval proti celému rozsudku, tj. jak do výroku o vině, tak i do výrok o trestu napadeného rozsudku. Prvostupňový soud dospěl k závěru, že ze značně havarovaného a nepojízdného vozidla (viz jeho označení – koncové číslo VIN 486) vyjmul část s identifikačním číslem vozidla VIN a tuto část vložil do vozidla dalšího (viz jeho označení – koncové číslo VIN 124), odcizeného dne 28.08.2011 v Rakousku, čímž měl změnit totožnost odcizeného vozidla a znemožnit tak jeho identifikaci jako vozidla odcizeného. K tomu odvolatel namítá, že tento závěr nemá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Závěr prvostupňového soudu, že obžalovaný zastíral původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným v cizině, dle odvolatele opět nemá oporu v provedeném dokazování, neboť nebylo žádným způsobem zjištěno, zda měl a mohl mít povědomost o původu tohoto vozidla. Současně nebylo žádným způsobem dokazováno zda, kdy, od koho a za jakou případnou kupní cenu předmětné vozidlo (koncové číslo VIN 124) nabyl, případně zda vůbec bylo v jeho držení, případně vlastnictví apod. Závěr soudu prvního stupně, že realizoval dne 07.09.2011 evidenční kontrolu ve spol. ABA Šumperk a následně dne 08.09.2011 přihlásil a zaevidoval vozidlo na Městském úřadu v Šumperku na svoji tchýni Danu T., nemá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování. Prvostupňový soud se vůbec nevypořádal s premisou ustanovení § 216 odst. 1 TZ, uvedenou za středníkem: „Spáchá–li však takový čin ve vztahu k věci nebo jiné majetkové hodnotě, která pochází z trestného činu, na který zákon stanoví trest mírnější, bude potrestán tímto trestem mírnějším.“ V této souvislosti nebylo objasněno, z jakého konkrétního trestného činu pochází předmětné osobní vozidlo (viz označení – koncové číslo VIN 124), a tedy, zda byl trest stanoven v zákonné výši nebo zda měl být trest mírnější, neboť trestní sazba měla vycházet z jiného zákonného ustanovení. V neposlední řadě, pro případ, že by se odvolací soud neztotožnil se shora uvedenými argumenty, má odvolatel za to, že nebyl prokázán jeho úmysl, který je jedním ze základních znaků trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle ustanovení § 216 TZ. Z tohoto pohledu se pak mohlo jednat nanejvýš o naplnění znaků trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle ustanovení § 217 TZ. Závěrem proto obžalovaný Tomáš V. navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k novému projednání prvostupňovému soudu, který rozsudek vydal, případně aby sám, po doplnění dokazování, ve věci rozhodl. Obhájce obžalovaného Tomáše V. u veřejného zasedání konaného dne 16.04.2014 přednesl odvolací důvody ve smyslu jejich písemného znění včetně konečného návrhu. Obžalovaný Tomáš V. byl o konání tohoto roku veřejného zasedání vyrozuměn řádně a včas, k jednání odvolacího soudu se nedostavil, kdy obhájce obžalovaného omluvil s tím, že obžalovaný žádá, aby veřejné zasedání bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Odvolací soud proto rozhodl, po slyšení přítomné strany a právního zástupce strany, že veřejné zasedání bude konáno v nepřítomnosti obžalovaného Tomáše V. a takto také tento rok veřejného zasedání provedl.

U tohoto roku veřejného zasedání se státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci podrobně vyjádřila k napadenému rozsudku Okresního soudu v Šumperku, jakož i k odvolacím námitkám obžalovaného Tomáše V., a závěrem navrhla ohledně odvolání podaného obžalovaným postup podle § 256 tr. řádu.

Odvolací soud poté odročil veřejné zasedání na den 12.05.2014 za účelem doplnění dokazování, zejména o výslechy svědků Bc. Radoslava M. a Oldřicha F., kdy v souvislosti s tím si ještě vyžádal listinné podklady k úkonům souvisejícím s žalovaným jednáním obžalovaného Tomáše V., tedy podklady z evidenční kontroly a z řízení u Městského úřadu Šumperk sp. zn. MUSP 88575/2011, dále i výpis z evidenční karty řidiče Dany T.

K odročenému roku veřejného zasedání na den 12.05.2014 byl obžalovaný Tomáš V. předvolán řádně a včas, kdy ani k tomuto jednání odvolacího soudu se nedostavil, přičemž obhájce omluvil svého klienta a v rámci vyjádření ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 tr. řádu vyjádřil souhlas s projednáním odvolání v nepřítomnosti obžalovaného, stejně tak se vyjádřila i státní zástupkyně krajského státního zastupitelství, a krajský soud jako soud odvolací pak rozhodl, že veřejné zasedání proběhne v nepřítomnosti obžalovaného Tomáše V., takto pak doplnil u veřejného zasedání dokazování (doplnění dokazování o některé listinné důkazy, resp. jejich zopakování v řízení před odvolacím soudem, bylo provedeno i u roku veřejného zasedání konaného dne 16.04.2014), projednal odvolání obžalovaného a rozhodl o něm.

U roku veřejného zasedání konaného dne 12.05.2014 vyslechnutý svědek Bc. Radoslav M., který jako referent Městského úřadu Šumperk vyřizoval agentu pod sp. zn. MUSP 88575/2011, se vyjádřil tak, že se jednalo o naprosto standardní věc, kterých se u nich za rok vyřizuje 300, 400, na tuto konkrétní věc si nevzpomínal, podívá–li se na spis, tak jenom na to, že to prostě kdysi zpracovával, to je všechno a dále se pak obecně vyjádřil k postupu při vyřizování předmětné agendy (žádosti o schválení technické způsobilosti, rozhodnutí). Vyřizuje se to pouze s tím žadatelem, případně ten žadatel může někoho zplnomocnit, to se pak vyřizuje s tou zplnomocněnou osobou, ale v tomto případě se to vyřizovalo s tou paní, tuší T., jestli si dobře pamatuje z toho spisu, tak je tam i ověřená totožnost podle občanského průkazu. Pokud jde o otázku, zda tam byl s tou paní ještě někdo, svědek uvedl, že to opravdu neví, je možné, že třeba ty případy jsou, že někdo to donese a někdo druhý mu s tím pomáhá, kdo je třeba zběhlejší, ale v tomto konkrétním případě opravdu neví. Na vyřizování se nikdo jiný nepodílel, dostal to přidělené, takže to vyřídil. K podpisům na listinách svědek uvedl, že je to její vlastnoruční podpis, i potom rozhodnutí se vydává, pokud se vozidlo schválí, což se deklaruje vydáním velkého technického průkazu a rozhodnutím o schválení technické způsobilosti, které zase ten žadatel nebo žadatelka podepisuje, takže tam je i podpis té paní, na tom rozhodnutí. Svědek Oldřich F. uvedl, že na předmětný úkon evidenční kontroly si nepamatuje, protože těch aut je tolik, možná si pamatuje, že to bylo černé BMW, možná, ale jinak nic neví. Také neví, které osoby tu záležitost vyřizovaly, neboť když přijde zákazník, ten napřed všechno projednává s operátorkou, on dostane pouze technický průkaz země původu a protokol, do kterého zaznamená, co vlastně na tom autě vidí, protože musí udělat podklad pro úřad (referát dopravy), takže zaznamenává jaká je to karoserie, barva, řazení, výbava a typ motoru. Na dotaz, jestli u úkonu byla ta která osoba svědek uvedl, že jedině kdyby byl originál protokolu o evidenční kontrole, kdo to podepisoval, on to určitě nepodepisoval, to podepisuje operátorka. Záležitost může vyřizovat žadatel, ale může to být pouze řidič, může to být kdokoliv. K dalším dotazům, zda si vzpomíná na tento konkrétní úkon, jestli tam byla jiná osoba nebo žadatel, jak to probíhalo, svědek uvedl, že neví, a zda se setkává dotyčný s operátorkou nebo s ním uvedl, že u toho vozidla. Někdy u toho není ani řidič, protože jde třeba do práce, vozidlo přistaví, odevzdá klíče, doklady, všechno operátorce, a když pak mají čas, tak se to jde

udělat. Na dotaz, zda u prohlídky se pořizuje kamerový záznam svědek uvedl, že ne. Záznam co dělá dává operátorce a ta to přepisuje, dělá podklad, potom to jde přes systém CIS na ministerstvo dopravy, doklady by se měly uchovávat 5 let. K dalšímu dotazu, zda může přijít s vozidlem na evidenční kontrolu úplně cizí osoba a oni nepožadují osobní doklady - občanský průkaz, svědek uvedl, že ne, tam jde pouze o to, na koho se to bude psát, ta evidenční kontrola, kdo bude příští majitel, kdo s tím půjde na úřad (referát dopravy), a to jednak kvůli stvrzence a jednak kvůli tomu, co se píše do protokolu. K dotazu na situaci, že může přijít i osoba s odcizeným vozidlem a je nezajímá, že je to osoba, která vozidlo odcizila a oni ho zaevidují, svědek uvedl, že ne, protože má velký technický průkaz a to by zas neměl mít.

Dále odvolací soud zopakoval listinné důkazy, které měl k dispozici již nalézací soud, a to fakturu na č. l. 54, rozhodnutí na č. l. 106, protokol na č. l. 111 a smlouvu na č. l. 112, následně pak doplnil dokazování i o listinné důkazy, které byly zaslány na základě požadavku odvolacího soudu, a to výpis z evidenční karty řidiče MěÚ Šumperk osoby Dany T. - č. l. 179, z něhož vyplývá, že jmenovaná je od 16.06.2008 držitelkou řidičského průkazu skupiny AM, B1 a B (platnost do 16.06.2018), dále doklady zaslané MěÚ Šumperk na č. l. 181, resp. 182-189, a doklady ABA STKáčko Šumperk na č. l. 191-192. Z těchto dalších dokladů je zřejmé, že vyřizování celé záležitosti bylo formálně vedeno na Danu T., kdy na příslušných dokumentech jsou i podpisy jmenované, její jméno figuruje i na dokladech o úhradě poplatků (úhrada za hotové, příjmový pokladní doklad).

Po doplněném dokazování obhájce obžalovaného Tomáše V. navrhl odvolacímu soudu rozhodnutí o zproštění obžalovaného obžaloby a státní zástupkyně krajského státního zastupitelství setrvala na původním stanovisku i konečném návrhu.

Z podnětu odvolání obžalovaného Tomáše V. krajský soud jako soud odvolací podle § 254 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku Okresního soudu v Šumperku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláním obžalovaného vytýkány, přihlédl odvolací soud potud, pokud měly vliv na správnost výroků proti nimž bylo odvolání podáno a dospěl k následujícím závěrům.

Předně lze souhrnem konstatovat, že krajský soud jako soud odvolací v postupu řízení, které předcházelo odvoláním obžalovaného Tomáše V. napadenému rozsudku Okresního soudu v Šumperku nezjistil podstatné procesní vady, tedy neshledal procesní důvody pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.

Na shora uvedená zjištění z obsahu důkazního materiálu, který je v dané věci obžalovaného Tomáše V. k dispozici, nelze než úvodem navázat úvahou, že není zřejmé, z čeho vycházel nalézací soud, když v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 4 uvedl, že "s předmětným vozidlem přijíždí obžalovaný na technickou kontrolu," vše je pak prováděno na jméno svědkyně T., zejména, když zde absentuje také výpověď jmenované svědkyně, která jako tchýně obžalovaného využila svého zákonného práva ve věci nevypovídat, svého zákonného práva nevypovídat využil i obžalovaný Tomáš V., kdy u hlavního líčení pouze uvedl, že se necítí být vinen. Pokud jde totiž o posuzovanou průkaznost skutkového děje v jeho dílčích sekvencích, resp. jeho neprůkaznost, která se má vázat k osobě obžalovaného Tomáše V., pak

skutečně nezbývá než v zásadě přisvědčit v tomto směru podaným odvolacím námitkám obžalovaného - odvolatele, které při pojetí jako formy obhajoby nelze na základě výsledků důkazního řízení spolehlivě a způsobem jinou možnost vylučujícím vyvrátit. Jinak uvedeno, ve vztahu k rozhodným okolnostem průběhu skutkového děje s vazbou na osobu obžalovaného, na které by měly navazovat také právní závěry, tedy ve vztahu k okolnostem a závěrům, že to byl právě obžalovaný Tomáš V., kdo jednal způsobem, že zastíral původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným v cizině, tj. jednal způsobem, jímž by naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti ve smyslu ustanovení § 216 TZ, je zde tzv. stav důkazní nouze, který nezbytně musel odvolací soud vést k aplikaci zásady in dubio pro reo, když jinak ovšem o tom, že přečin legalizace výnosu z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ spáchán byl, není pochyb. K průkazným okolnostem případu, které se vztahují k průběhu posuzovaného skutkového děje s vazbou na osobu obžalovaného Tomáše V., lze v podstatě konstatovat, že jednoznačně, bez důvodných pochybností a způsobem jinou možnost vylučujícím byla prokázána pouze skutečnost, že " obžalovaný Tomáš V. dne 12.08.2011 zakoupil v dražbě přes internet od spol. AUTOLLCAR s.r.o. se sídlem Dvůr Králové za částku 18.000 Kč totálně havarované osobní motorové vozidlo BMW 118 D, r. v. 2006, VIN: WBAUG31030PU69486, převzal při koupi originál technického průkazu a klíče od vozidla." Další průběh skutkového děje, který je obžalobou kladen za vinu právě obžalovanému Tomáši V., lze z hlediska kvantitativních a především kvalitativních ukazatelů důkazního stavu okomentovat způsobem, že bylo prokázáno, že z tohoto vozidla vyjmutá část s identifikačním číslem vozidla VIN byla vložena do vozidla BMW 118 D, VIN: WBAUG31070PU04124, v hodnotě nejméně 200.000 Kč, odcizeného v Rakousku původnímu majiteli, a takto upravené vozidlo pak dne 7. 9. 2011 prošlo evidenční kontrolou a dne 8. 9. 2011 bylo přihlášeno a zaevidováno, vše na jméno Dany T. Jinými slovy, průkaznost posuzovaného průběhu skutkové děje, s nímž lze spojit přímo osobu obžalovaného Tomáše V. na základě jednoznačné opory takového závěru ve výsledcích důkazního řízení (tedy v procesně způsobilých důkazech, které obsahují relevantní údaje o okolnostech případu), v zásadě začíná a končí zjištěním, že obžalovaný v dražbě zakoupil havarované motorové vozidlo, k němuž obdržel originál technického průkazu a klíče od vozidla, přičemž ve vztahu k dalšímu průběhu skutkového děje může hodnotící proces vycházet pouze z určitých indicií a na nich postavených logických úvah, jejichž výsledkem však může být toliko závěr o míře podezření ze spáchání předmětného trestného činu právě obžalovaným Tomášem V., a to i míry podezření vysoké, ovšem nelze na nich postavit pozitivní rozhodnutí soudu v rovině trestní odpovědnosti trestní věci (odsuzující výrok o vině). V této souvislosti je možné uvést, že shora zmíněná průkaznost úvodní části skutkového děje, na níž navazují indicie a úvahy ve vztahu k logice věci, vytváří vcelku silné podezření, že celá realizace záležitosti, jejímž požadovaným výsledkem mělo být a nakonec také bylo zaevidování odcizeného motorového vozidla, byla v režii právě obžalovaného Tomáše V., nicméně jak již bylo konstatováno shora, na indiciích a pouze logice věci bez dalších relevantních důkazních podkladů nelze postavit pozitivní rozhodnutí v rovině trestní odpovědnosti, tedy odsuzující výrok o vině. Pozitivní rozhodnutí v rovině trestní odpovědnosti (odsuzující výrok o vině) musí vycházet z kvantitativních a kvalitativních ukazatelů stabilizovaného důkazního stavu, na základě nichž je možné přijmout jednoznačné, bez důvodných pochybnosti a tudíž i jinou možnost vylučující skutkové závěry o průběhu inkriminovaného skutkového děje, na které se pak vážou závěry právní o naplnění skutkové podstaty daného trestného činu, v daném případě přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, přičemž na tomto místě nutno konstatovat a

zdůraznit, že v projednávané trestní věci obžalovaného Tomáše V. takový stav nenastal. Vzhledem k rozsahu a obsahu v projednávané trestní věci obžalovaného Tomáše V. stabilizovaného důkazního stavu (kvantitativní a kvalitativní hlediska) totiž nezbývá než konstatovat, že ve vztahu k osobě tohoto obžalovaného jako žalovaného ze spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnost podle § 216 TZ již nelze mít spolehlivě prokázanou ani tu část žalovaného skutkového děje, kterou se dovozuje, že to byl právě obžalovaný, kdo ze zakoupeného havarovaného vozidla vyjmul část s identifikačním číslem vozidla VIN a vložil ho do vozidla odcizeného, byť logika věci k takovému závěru svádí, ovšem na základě kvantitativních a především pak kvalitativních ukazatelů stabilizovaného důkazního stavu nezbývá než připustit, že kromě varianty dovozované obžalobou zde mohly reálně nastat i varianty jiné, ale ani jednu z nich nelze prokázat jednoznačně, bez pochybností a tedy způsobem jinou možnost vylučujícím. Tak například obžalovaný mohl celé havarované vozidlo i s originálem technického průkazu prodat či jinak přenechat třetí osobě, mohl takto poskytnout pouze část s identifikačním číslem vozidla VIN i s originálním technickým průkazem, méně pravděpodobnou variantou by mohl být i zásah do předmětného havarovaného motorového vozidla třetí osobou bez vědomí obžalovaného, event. bez jeho aktivní účasti apod. Samozřejmě odvolací soud si je vědom toho, že pravděpodobnost těchto hypotetických úvah je výrazně oslabena souvislostmi skutkového děje, ať již okolnostmi případu v jejich širším pojetí či souvislostmi časovými, když v tomto směru nutno poukázat na skutečnosti, že posléze dochází k zaevidování odcizeného motorového vozidla, v němž je zabudována část s identifikačním číslem vozidla VIN z vozidla havarovaného, a to i s využitím jeho technického průkazu, které průkazně zakoupil právě obžalovaný Tomáš V. Nicméně stále nutno mít na paměti jednak kvalitativní stránku důkazního stavu, která by měla vypovídat o přímé, aktivní a fyzické činnosti obžalovaného Tomáše V. ve vztahu k odcizenému motorovému vozidlu, které se stalo předmětem činnosti spočívající v zastření jeho původu jako věci, která byla získána trestným činem spáchaným v cizině, kdy z konstelace důkazů v důkazním stavu nezbývá než konstatovat, že důkazy takto požadované váhy se postrádají, a jednak, že celý následný skutkový děj, na který se váže podstata formální činnosti pachatele, v daném případě ve smyslu zastírání původu věci, která byla získána trestným činem spáchaným v cizině (legalizace výnosu z trestné činnosti), se důkazně vztahuje k osobě Dany T., tchýně obžalovaného. Z právě uvedeného nutno proto také dovodit, že bez ohledu na míru podezření, že to byl právě obžalovaný Tomáš V., kdo s odcizeným motorovým vozidlem manipuloval ve smyslu zabudování části havarovaného vozidla s identifikačním číslem VIN do vozidla odcizeného a poskytnutí dokladu k němu - TP (byť se opět připomíná absence přímých, tedy jednoznačných a přesvědčivých důkazů, když úvahy v tomto směru vedené jsou podmíněny víceméně „pouze“ logikou věci, i když vycházející z některých průkazných skutečností a širších okolností případu a jejich souvislostí), nelze než konstatovat, že nebylo prokázáno, že skutek, v rozsahu a jeho podstatě, spáchal obžalovaný. Zjednodušeně uvedeno, v projednávané trestní věci obžalovaného Tomáše V. nebylo právě tomuto obžalovanému prokázáno, že měl legalizovat výnos z trestné činnosti, kdy v tomto směru nebyla zejména prokázána ani jeho další aktivita při vlastním, administrativní přihlášení odcizeného motorového vozidla u k tomu příslušného úřadu, kterému předcházela i evidenční kontrola. V této souvislosti lze připomenout i zjištění z výpisu evidenční karty řidiče Dany T., která je držitelkou řidičského průkazu skupiny AM, B1 a B, tudíž nebyla zde tímto způsobem například zpochybněna okolnost, že by k evidenční kontrole ve spol. ABA Šumperk nemohla přistavit vozidlo právě ona, event. i přijet k Městskému úřadu Šumperk, tedy zjednodušeně uvedeno, že by nemohla oficiálně předmětné

vozidlo užívat, resp. přímo provozovat, ovšem zda tomu tak skutečně bylo nebo nikoliv a zda i tato část skutkového děje probíhala nejen v režii, ale přímo za aktivní účasti obžalovaného Tomáše V., nelze na základě v předmětné trestní věci stabilizovaného důkazního prokázat, resp. obhajobu obžalovaného (pojato včetně odvolacích námitek) spolehlivě vyvrátit. Za daných výsledků důkazního řízení, které se vztahují k postavení osoby obžalovaného Tomáše V. v posuzovaném skutkovém ději, tak nezbývá než konstatovat, kromě shora uvedeného či v návaznosti na shora uvedené, že je zde dílem průkazná pouze jakási participace obžalovaného na úvodní části skutkového děje, pak se průkaznost jeho role ve skutkovém ději zeslabuje, resp. vytrácí a přechází do roviny hypotetických předpokladů, založených toliko na úvahách v rámci posuzované logiky věci (okolnosti z širšího úhlu pohledu, souvislosti, včetně časových). K tomu lze uvést, že i kdyby se vzala v úvahu tato dílčí průkaznost participace obžalovaného na skutkovém ději (zde ovšem opět s připomínkou výhrad shora konstatovaných), pak právní náhled na ni by mohl být pouze v rovině úvah o určité součinnosti při zastírání původu věci, která byla získána trestným činem spáchaným v cizině (legalizace výnosů z trestné činnosti), jinou osobou, ovšem problematickou se pak stává, a to opět s odkazem na kvantitativní a kvalitativní ukazatele důkazního stavu, stanovení již zmiňované jednoznačné a jinou možnost vylučující průkaznosti rozsahu a způsobu této participace. Zjednodušeně shrnuto, posuzovaný skutkový děj lze v zásadě rozdělit na dvě části. První část lze označit jako technickou, která spočívala v opatření věcí a dokladů potřebných k úpravě a vybavení odcizeného motorového vozidla, jakož i v jeho vlastní úpravě - vložení části s identifikačním číslem VIN. Druhou část lze označit jako administrativní, kdy s upraveným vozidlem byla realizována evidenční kontrola a následně přihlášení a zaevidování na Městském úřadě v Šumperku, a to formálně Danou T. Pokud tedy ve vztahu k osobě obžalovaného Tomáše V. byly prokázány okolnosti případu zjištěné k první, tzv. technické části skutkového děje, a to navíc jednoznačně pouze k její dílčí fázi, pak okolnosti případu části druhé, tzv. administrativní, ve vztahu k osobě obžalovaného nejsou v zásadě prokázány vůbec. Takto vzniklá situace se pak nutně musela promítnout i do úvah o aplikaci odpovídajícího zprošťujícího důvodu, neboť skutek popsaný v obžalobě Okresního státního zástupce v Šumperku, jako celek je nepochybně trestným činem, konkrétně přečinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, přičemž průkazné jednání obžalovaného Tomáše V., jak je zmíněno shora, mohlo být jeho dílčí součástí, tudíž nemohl být použit zprošťující důvod podle § 226 písm. b) tr. řádu, tj. že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Na druhé straně toto průkazné jednání obžalovaného Tomáše V. jednak dílčí součástí předmětného skutku jako celku, jímž byly naplněny znaky skutkové podstaty přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, být nemuselo, jak se také podává se shora uvedeného rozboru problematiky projednávané trestní věci provedeného odvolacím soudem a jednak i kdyby tomu tak bylo, pak by ovšem nebylo možné konstatovat, že by bylo prokázáno, že tento skutek jako takový (jako celek), jímž byly naplněny znaky skutkové podstaty přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, spáchal obžalovaný.

Ze všech shora uvedených důvodů proto krajský soud jako soud odvolací rozhodl tak, že z podnětu odvolání obžalovaného Tomáše V. podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu obžalovaného Tomáše V. nově podle § 226 písm. c) tr. řádu zprostil obžaloby Okresního státního zastupitelství v Šumperku ze dne 16.01.2014, č. j. 1ZT 158/2013-23, pro skutek tam uvedený, v němž byl spatřován přečin legalizace výnosů z trestné činnosti podle

§ 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TZ, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

P o u č e n í : I. Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat
a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/l a)-l) nebo § 265b/2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 12. 5. 2014

JUDr. Jaroslav Hudeček v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Bauerová